

Мария Илиева

Тревожно

Душата ми изпрана риза
простряна, капе по блакона
изцежда сбираната болка,
а ти си влажен сън в леглото
пристигнал в тъмно призори.
Когато, първите петли
припяват
и ръси розова роса.
А после,
мирът,
спокойствието,
тишината,
на първите лъчи...
Нахапана възглавницата тлее
за още час
и два,
когато делникът ще ми отнеме
усещането, че си до мен.
Защото ти си плам.
Изгарящата страст,
перо, докоснало гърдите,
милувката на летен бриз,
опърлило крила на славей.
Защото, ти си онзи мъж
мечтан и недочакан.
Длан,
протегната към някой паднал,
когато е студен асфалта,
набърчил челото от дъжд.
Не мога да си тръгна, и не искам.
На спирката тролеят ме очаква.
Горчи кафето... Неприятен дъх
издиша утрото в лицето.
А може би... навярно трябва,
бих искала, когато се събудя
да се престоря, че се смея.
До толкова да се смея, че очите
да заблестят от влага... А навънка,
безразлично утрото да съмне.
На ръката ти часовникът-гладиатор
размахва безпощадно двете саби.

И само час... и още малко.
Остават да погълне влака
усещане, че устните ми са в тебе.
Целувките ти изгорили мене...
Пожарите на страст... И бreme
на ясна невъзможност.
Моля те, бъди до мен!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10082>]